

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА ПОЛИЦИЈУ БЕЗБЕДНОСТИ И АДМИНИСТРАЦИЈУ ПОЛИЦИЈСКИХ И ОПШТИНСКИХ ВЛАСТИ

УРЕЂУЈЕ ОДБОР МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I, благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, поставити и то:

за писара прве класе управе вароши Београда, Андру Н. Динића, ванредног писара прве класе начелства округа ваљевског и вршиоца дужности писара среза подгорског;

за писара друге класе управе вароши Београда, Милана Ковдића, писара друге класе начелства округа београдског, а вршиоца дужности писара среза грочанског;

за писара треће класе управе вароши Београда, Петра Г. Протића, ванредног писара друге класе начелства округа подринског и вршиоца дужности писара среза мацванског, — по молби;

за писара друге класе начелства округа београдског, Милоја Радуловића, писара исте класе начелства округа пожаревачког, — по молби;

за писара прве класе среза врачарског Драгутина Стајевића, писара исте класе среза грузанског, — по молби;

за вршиоца дужности писара среза грочанског, у рангу писара начелства друге класе, Николу Марића, писара исте класе начелства округа београдског, — по молби;

за вршиоца дужности писара среза космајског, у рангу писара начелства друге класе, Тимотија Вукадиновића, практиканта среза заглавског;

за писара друге класе среза колубарског, округа београдског, Алексу Ресимића, бив. среског писара исте класе;

за писара прве класе среза космајског, Светозара Јовановића, писара исте класе среза посавског, округа београдског, — по потреби службе;

за писара прве класе среза посавског, округа београдског, Јована Сјеничког, писара исте класе среза рачанског, — по молби;

за писара прве класе среза посавског, округа београдског, Милорада Наумовића, писара исте класе среза кључког, — по молби;

за писара друге класе начелства округа ваљевског, Чедомира Радовановића, свршеног богослова и бившег практиканта;

за вршиоца дужности писара среза колубарског, округа ваљевског, у рангу писара начелства прве класе, Чедомира Јањића, ванредног писара прве класе истог

начелства и вршиоца дужности писара среза посавског, у истом округу, — по потреби службе;

за вршиоца дужности писара среза колубарског, округа ваљевског, у рангу писара начелства друге класе, Душана Миљевића, практиканта управе вароши Београда;

за вршиоца дужности писара среза подгорског, у рангу писара начелства прве класе, Данила Јокановића, ванредног писара друге класе начелства округа подринског и вршиоца дужности писара среза мацванског;

за вршиоца дужности писара среза подгорског, у рангу писара начелства друге класе, Радомира А. Лазића, практиканта управе вароши Београда;

за писара прве класе среза посавског, округа ваљевског, Косту Добрића, писара исте класе среза златиборског, — по молби;

за вршиоца дужности писара среза посавског, округа ваљевског, у рангу писара начелства друге класе, Витомира Денића, ванредног писара друге класе начелства округа врањског и вршиоца дужности писара среза јабланичког, — по молби;

за писара друге класе среза тамнавског, Велимира Протића, бившег среског писара исте класе;

за писара друге класе среза власотиначког, Косту Протића, писара исте класе среза прокупачког, — по потреби службе;

за писара прве класе среза јабланичког, Војислава Марјановића, писара исте класе среза моравског, округа нишког, по потреби службе;

за вршиоца дужности писара среза јабланичког, у рангу писара начелства друге класе, Михаила Антонијевића, практиканта управе вароши Београда;

за писара друге класе среза лесковачког, Ђорђа Матејића, писара исте класе среза пољаничког, — по молби;

за писара прве класе среза пчињског, Бранка Јовановића, писара исте класе среза лепеничког, по молби;

за писара прве класе среза пољаничког, Ристу Протића, писара исте класе среза прокупачког, — по потреби службе;

за писара прве класе среза грузанског, Љубомира Радосављевића, писара среског исте класе у оставци;

за писара друге класе среза грузанског, Илију Ј. Поповића, писара исте класе среза јасеничког, округа смедеревског, — по молби;

за писара друге класе среза крагујевачког, Владимира Животића, писара исте

класе среза јасеничког, округа крагујевачког, по потреби службе;

за писара друге класе среза јасеничког, округа крагујевачког, Божицара Радовановића, писара исте класе среза драгачевског, по молби;

за вршиоца дужности писара среза јасеничког, округа крагујевачког, у рангу писара начелства друге класе, Светислава Ж. Јавковића, практиканта истог среза;

за писара друге класе среза лепеничког, Живојина Манојловића, учитеља;

за вршиоца дужности писара среза лепеничког, у рангу писара начелства прве класе, Бранка Вукојевића, писара друге класе управе вароши Београда, по молби;

за писара прве класе начелства округа крајинског, Драгутина Радовановића, писара исте класе начелства округа тимочког, по молби;

за писара прве класе среза кључког, Михаила Б. Јовановића, писара исте класе среза неготинског, са седиштем у Радујевцу, по молби;

за вршиоца дужности писара среза кључког, у рангу писара начелства друге класе, Милорада Радовића, практиканта управе вароши Београда;

за писара друге класе среза крајинског, Михаила С. Илића, писара исте класе среза рамског, по потреби службе;

за писара друге класе среза неготинског, са седиштем у Радујевцу, Божицара Ристића, писара исте класе среза кључког, по потреби службе;

за писара прве класе среза поречког, Петра Марића, бившег среског писара исте класе;

за писара прве класе среза поречког, са седиштем у Мајдан Пеку, Милана П. Срећковића, комесара железничке полиције у Нишу, у рангу среског писара прве класе, по потреби службе;

за вршиоца дужности писара среза жупског, у рангу писара начелства друге класе, Драгомира Нешковића, практиканта среза студеничког;

за писара друге класе среза ражањског, Милована Јовановића, писара исте класе среза крагујевачког, по потреби службе;

за писара прве класе среза расинског, Николу Обрадовића, писара исте класе среза таковског, по потреби службе;

за писаре прве класе среза трстеничког: Душана Богдановића, писара исте класе среза параћинског, по потреби службе и Стевана Бошковића, среског писара исте класе у пензији;

за писара друге класе начелства округа моравског, Ђорђа Д. Павловића, практиканта Управи вароши Београда;

за писара прве класе среза беличког, Милутина Јовановића, писара исте класе среза нишавског, по молби;

за писара прве класе среза беличког, Драгутина Пантелића, интабулационог протоколисту четврте класе јагодинског првостепеног суда;

за вршиоца дужности писара среза беличког, у рангу писара начелства прве класе, Јована Спиридоновића, писара прве класе начелства округа смедеревског, по молби;

за писара прве класе среза левачког, Јована Н. Михаиловића, писара исте класе среза трстеничког, по потреби службе;

за писара прве класе среза параћинског, Драгомира Митровића, писара исте класе среза расинског, по потреби службе;

за вршиоца дужности писара среза параћинског, у рангу писара начелства прве класе, Љубомира Јоцића, писара прве класе начелства округа моравског, по потреби службе;

за вршиоца дужности писара среза параћинског, са седиштем у Сењу, у рангу писара начелства прве класе, Петра Миљевића, ванредног писара прве класе начелства округа крушевачког, и вршиоца дужности писара среза трстеничког, по потреби службе;

за писаре друге класе начелства округа нишког: Васу Алексића, практиканта Управе вароши Београда, свршеног правника и Николу Милошевића, практиканта среза врачарског;

за писара прве класе среза алексиначког, Александра Грујића, писара исте класе среза беличког, по потреби службе;

за вршиоца дужности писара среза моравског, округа нишког, у рангу писара начелства друге класе, Атанасија Црвенића, бившег полицијског писара;

за вршиоца дужности писара среза алексиначког, у рангу писара начелства друге класе, Предрага Обркнежевића, ванредног писара друге класе начелства округа ужичког и вршиоца дужности писара среза пожешког, по молби;

за писара прве класе среза нишког Милана Ђукића, писара исте класе среза косаничког, по молби;

за писара прве класе среза нишког Бориса Милосављевића, писара прве класе књажевачког првостепеног суда;

за писара прве класе среза нишког Милорада Јовановића, писара друге класе истога среза;

за вршиоца дужности писара среза сврљичког, у рангу писара начелства друге класе, Драгомира Крстића, ванредног писара друге класе начелства округа врањског и вршиоца дужности писара среза лесковачког, по молби;

за писара друге класе среза белопаланачког, Милана Б. Исидоровића, писара исте класе среза трнавског, по потреби службе;

за писара прве класе среза нишавског, Димитрија Гавриловића, писара исте класе среза параћинског, по потреби службе;

за вршиоца дужности писара среза азбуковачког, у рангу писара начелства друге класе, Ђорђа Б. Церовића, практиканта среза пољаничког;

за писара прве класе среза јадранског, Симу Миленковића, бившег средног писара исте класе;

за вршиоца дужности писара среза јадранског, у рангу писара начелства прве класе, Драгољуба Петаковића, ванредног писара прве класе начелства округа подринског, и вршиоца дужности писара среза азбуковачког, по потреби службе;

за вршиоца дужности писара среза јадранског, у рангу писара начелства прве класе, Спасоја Миљевића, бившег полицијског писара;

за писара прве класе среза мачванског, Косту Д. Ђорђевића, писара исте класе среза колубарског, округа београдског, по потреби службе, без права на накнаду путног и селидбеног трошка;

за вршиоца дужности писара среза мачванског, у рангу писара начелства прве класе, Драгољуба Ђ. Јовановића, вршиоца дужности писара среза левачког, у рангу писара начелства друге класе;

за писара друге класе начелства округа пожаревачког, Ранка Трифунковића, практиканта управе вароши Београда;

за писара прве класе среза голубачког, Душана Атанацковића, писара исте класе среза млавског, по потреби службе;

за писара прве класе среза млавског, Тому Мутапа, бившег полицијског писара; за писара друге класе среза млавског, Живовина Белопаулића, писара исте класе среза бољевачког, по потреби службе;

за вршиоца дужности писара среза млавског, у рангу писара начелства прве класе, Светислава Ј. Марковића, писара треће класе управе вароши Београда;

за вршиоца дужности писара среза рамског, у рангу писара начелства друге класе, Богољуба М. Марковића, практиканта среза пожаревачког;

за писара друге класе среза пожешког, Светозла Пљевића, писара исте класе среза качерског, по потреби службе;

за писара друге класе среза љубињског, Велисава Ашковића, бившег средног писара исте класе;

за вршиоца дужности писара среза љубињског, у рангу писара начелства друге класе, Петра Алимпића, практиканта среза таковског;

за вршиоца дужности писара среза таковског, у рангу писара начелства прве класе, Мијаила Бекића, адвокатског писара; за вршиоца дужности писара среза таковског, у рангу писара начелства друге класе, Стојана Бабића, бившег полицијског писара исте класе;

за писара друге класе начелства округа смедеревског Драгутина В. Поповића, практиканта среза темњињског и Милована Радотића, практиканта среза гружанског;

за вршиоца дужности писара среза јасеничког, округа смедеревског, у рангу писара начелства прве класе, Чедомира Ал. Јевђевијевића, писара прве класе начелства округа тимочког, а вршиоца дужности писара среза зајечарског, по молби;

за писара друге класе среза подунавског, Радована Аћимовића, писара исте класе среза млавског, по молби;

за вршиоца дужности писара среза подунавског, у рангу писара начелства прве класе, Стевана Павловића, писара прве класе начелства округа смедеревског, по потреби службе;

за вршиоца дужности писара среза орашског, у рангу писара начелства прве класе, Саву Лепчиновића, ванредног писара прве класе начелства округа подринског и вршиоца дужности писара среза јадранског, по молби;

за писара прве класе начелства округа тимочког, Петра Златановића, ванредног писара прве класе начелства округа топличког и вршиоца дужности писара среза добричког, по потреби службе;

за писара друге класе начелства округа тимочког, Тихомира Ж. Поповића, практиканта Министарства унутрашњих дела;

за вршиоца дужности писара среза бољевачког, у рангу писара начелства друге класе, Милутина Поповића, писара друге класе начелства округа тимочког, по молби;

за вршиоца дужности писара среза бољевачког, у рангу писара начелства друге класе, Гаврила Николића, практиканта управе вароши Београда;

за вршиоца дужности писара среза заглавског, у рангу писара начелства прве класе, Младена Даловића, ванредног писара друге класе начелства округа тимочког и вршиоца дужности писара истога среза;

за вршиоца дужности писара среза заглавског, у рангу писара начелства прве класе, Васу Ј. Поповића, писара прве класе начелства округа тимочког и вршиоца дужности писара среза зајечарског, по молби;

за вршиоца дужности писара среза зајечарског, у рангу писара начелства прве класе, Драгомира Костића, порезника;

за вршиоца дужности писара среза зајечарског, у рангу писара начелства друге класе, Радула Т. Радуловића, практиканта начелства округа тимочког;

за писара прве класе среза зајечарског, Димитрија Петровића, писара исте класе среза бољевачког, по потреби службе;

за писара друге класе среза добричког, Милана Николића, писара исте класе среза заглавског, по потреби службе;

за писара друге класе среза косаничког, Петронија Ивановића, писара исте класе среза прокупачког, по потреби службе;

за писара прве класе среза прокупачког, Петра М. Кузмановића, комесара железничке полиције у Ристовцу, у рангу средног писара прве класе, по потреби службе;

за писара друге класе среза прокупачког, Петра Миленковића, писара исте класе среза власотиначког, по потреби службе;

за писара друге класе среза прокупачког, Николу Ђуричића, порезника;

за писара друге класе среза арињског, Милана Пурића, писара исте класе среза златиборског, по молби;

за писара прве класе среза златиборског, Дамњана Величковића, писара исте класе среза подгорског, по молби;

за писара друге класе среза златиборског, Новака Марковића, писара исте класе среза ужичког, по потреби службе;

за вршиоца дужности писара среза златиборског, у рангу писара начелства прве класе, Илију Глишића, ванредног писара прве класе начелства округа крушевачког и вршиоца дужности писара среза ражањског, по потреби службе;

за вршиоца дужности писара среза пожешког у рангу писара начелства прве класе, Аксентија Ристића, ванредног писара прве класе начелства округа моравског, са седиштем у Сењу, по потреби службе;

за вршиоца дужности писара среза пожешког, у рангу писара начелства друге класе, Милорада Жеравичића, практиканта начелства округа ужичког;

за вршиоца дужности писара среза рачанског, у рангу писара начелства друге класе, Милоша О. Мићића, ванредног писара друге класе начелства округа београдског и вршиоца дужности писара среза посавског, истог округа, по молби;

за писара прве класе среза ужичког, Чедомира Перића, писара исте класе среза црногорског, по молби;

за вршиоца дужности писара среза црногорског, у рангу писара начелства друге класе, Илију Аранђеловића, практиканта управе вароши Београда;

за писара прве класе среза драгачевског, Саву Јел. Јовановића, писара друге класе истог среза;

за вршиоца дужности писара среза драгачевског, у рангу писара начелства друге класе, Драгомира Мућића, практиканта министарства унутрашњих дела;

за писара прве класе среза моравичког Радослава Ђермановића, писара исте класе среса космајског, по молби;

за писара друге класе среза трнавског Драгутина Јанковића, писара исте класе среза љубињског, по потреби службе, без права на накнаду путног и селидбеног трошка;

за вршиоца дужности писара среза трнавског, у рангу писара начелства друге класе, Мирослава А. Настића, практиканта среза ваљевског;

за комесара жељезничке полиције у Нишу, у рангу секретара начелства друге класе, Николу Матијевића, писара прве класе среза трнавског; и

за комесара жељезничке полиције у Ристовцу, у рангу среског писара друге класе, Манојла Мрвића, бив. полицијског писара.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 30. октобра, 1903. године у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, поставити и то:

за физикуса округа нишког, са седиштем у Нишу, Д-р Павла Јевтића, физикуса округа крушевачког, по потреби службе;

за физикуса округа крушевачког, Д-р Павла Боту, лекара општине крушевачке;

за физикуса округа моравског, са седиштем у Ћуприји, Д-р Миту Николића, физикуса округа топличког, по молби;

за физикуса округа топличког, Д-р Јована Ђокића, лекара среза и округа пожаревачког;

за физикуса округа смедеревског, Д-р Николу Велимировића, лекара општине смедеревске; и

за физикуса округа тимочког, са седиштем у Књажевцу, Д-р Димитрија Мићића, лекара срезова заглавског и тимочког, округа тимочког.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 29. октобра 1902. године у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се Д-р Радивој Вукадиновић, физикус округа тимочког, са седиштем у Књажевцу, на основу § 69. закона о чиновницима грађанског реда, по својој молби, стави у стање покоја, с пенсијом, која му припада по годинама службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 29. октобра 1903. године у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се Д-р Ђура Гаврић, физикус округа нишког, са седиштем у Нишу;

д-р Јосиф Видаковић, физикус округа моравског, са седиштем у Ћуприји; и

д-р Јован Јовановић, лекар среза власотиначког, округа врањског, на основу § 70. закона о чиновницима грађанског реда, ставе у стање покоја, с пенсијом, која им по годинама службе припада.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 29. октобра 1903. године, у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, поставити и то:

за начелника прве класе среза сврљишког Јована Б. Михајловића, начелника исте класе среза заглавског; и

за вршиоца дужности начелника среза заглавског у рангу секретара начелства друге класе, Манојла Лазаревића, вршиоца дужности начелника среза сврљишког у рангу секретара начелства друге класе, — обојицу по потреби службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 1. новембра, 1903. године у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, решено је:

да се Илија Глишић, вршилац дужности писара среза златиборског, у рангу писара начелства прве класе, на основу § 76. за-

кона о чиновницима грађанског реда, отпусти из државне службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 1. новембра 1903. године у Београду.

РАЗГРУПИСАВАЊЕ ОПШТИНА

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., од 18. октобра 1903. год., одобрено је решење Народне Скупштине сазване у редован сазив за 1903. год., које гласи:

да се село Радовањ, по изјављеној жељи његових становника, одвоји од општине ракиначке, у срезу орашком, округа смедеревског, и образује за себе општину под називом: општина радовањска.

да се село Бикиње, по изјављеној жељи својих становника, одвоји од општине миљевачке, у срезу голубачком, округа пожаревачког, и образује за себе општину под називом: општина бикињска.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 18. октобра 1903. године у Београду.

РАСПИС

Свима окружним начелствима и Управи вароши Београда.

Како је потребно, да све канцеларије државне имају на зиду слику Његовог Величанства Краља Петра I. а како сад већ постоји могућност да сва надлежства набаве слику Његовог Величанства, то препоручујем свима старешинама полицијских надлежстава, да за своје канцеларије набаве слику Његовог Величанства, па да препоруче и општинама у свом подручју, да и оне то исто учине за своје општинске суднице.

Како нема државнога издања слике Његовог Величанства Краља Петра I., то је остало да се учини избор најбоље погођене и израђене слике Краљеве од приватних издања. И како је по оцени надлежних и стручних људи најбоље погођена и израђена слика Његовог Величанства Краља у издању г. Стевана Лукавчевића, коју је он умножио са самога оригинала познатог нашег сликара Буковца — то препоручујем свима старешинама полицијских надлежстава, да ово издање слике Његовог Величанства Краља за своје канцеларије и набаве, па да исто издање и општинама препоруче за набаву.

Слика Краљевих г. Лукавчевића издања има две величине, а цена им је утврђена на 15 динара веће, а 5 динара комад мање величине, без оквира. Оне се могу добити код г. Миливоја Поповића, овдашњег трговца. Величина слике је тако удешена, да се могу употребити и оквири стари.

Службено.

28. октобра 1903. год.
у Београду.

Министар
унутрашњих дела,
Стој. М. Протић с. р.

Главни типови преступника

(по податцима савремене науке)

(Свршетак)

Најзад четврти тип преступника представљају *преступници под уливом страсти*. Тај тип врло се јако разликује од три претходна типа, нарочито тим, што ту нема ни најмање могућности да се изнесе какво било анатомско или психичко одступање од норме. На против преступници из страсти бивају, већим делом, врло правилно развијени људи, који се осим тога одликују врло развијеним наравственим осећањима. Једино што би се код њих могло узети, за неку аномалију то је њихов претерани алтруизам, претерану потребу љубави и дружења, које обично и бива најближи узрок, који их наводи да изврше овај или онај преступ. У опште се може казати да, ако урођени преступници скоро свакад представљају анестете, тупоглаве и безосећајне изроде, то преступници из страсти, на против, скоро се увек јављају као складни људи, и осетљиви до крајности. Кад је неки Курти дознао да га је његова љубљена изневерила и одбацила га, онда он купи кућу преко пута њенога стана, да би само имао могућност да види, — не њу саму, него само прозор од њене собе. Он је узбуђено показивао својим друговима столицу на којој је „тај анђео,“ како је он називао своју љубљену, обично седела. А после неког времена он је „тог анђела“ убио. То је тако исто као што је Да-Хита кад није могао више ни говорити, ни видети се са својом љубавницом, коју је после тога и убио, он је по читаве сахате стајао пред њеном кућом, насловивши уво на зид, да би само чуо шум од корака његове драге.

Заједно с тим, такви преступници пошто изврше свој злочин, никад не падају у ону дубоку апатију, која је карактерна урођеним преступницима; него, на против, они одмах показују најсилније кајање, које их по некад доводи и до самоубиства. Ципријани, чим је убио жену, одмах је скочио с прозора. Санд, уверивши се да је Кацебу престао дисати, с места се ударио ножем у срце. Клауди кад је свршио са својом љубљеном, почео је обасипати њену лешину врелим пољупцима, а затим је попио азотну киселину, а кад су га спасли од отрова, он је онда зубима прегризао себи вене на руци. Они од преступника из страсти, који не прибегавају самоубиству, обично се одмах предају суду, отворено, са свима појединостама, и шта више у неколико и увеличавају, причајући како су извршили своје преступе, а затим наваљују тражећи да их суд строго казни. У одличној расправи Холцендорфа наведена је између осталог, подробно врло поучна историја два преступника из страсти, Мијерса и Коригата, који су доцније, под уливом осећања сиљног кајања, постали једни од најбољих и најоданијих мисионара.

Страсти под чијим се уливом врше, обично преступи, никад не долазе у категорију оних страсти, које полако сазревају у људском срцу, као што је, на пример, честољубље. Оне се обично односе искључиво

на категорију таквих страсти, које одједанпут навале на човека, које овладају целим његовим бићем, и не дају му ни минуте да се промисли. Већим делом то су најплеметније, најузвишеније страсти, које су само својствене човеку и под њиховим уливом субјекат делује увек потпуно подударно с узроцима, који су их изазвали, код Леоне такав је узрок био промена љубазника, — промена коју су још више загорчале подсмевке; код Виране — испољивање потпуно свежих последица гажења супружанске верности; код болесног Булеа-Сурова бездушност женина, која је, држећи да је он заспао, сасвим гласно разговарала с њеним љубазником, о његовој блиској смрти. Орсини, Санд, радили су из најчистијег патриотизма, из ватрене жеље добра својој домовини, ради чега су се и решили да убију оне, које су сматрали за највеће непријатеље своје домовине. И скоро увек у таквим случајима између замисли и извршења те замисли протицао је врло кратак размак времена: код Булеа свега неколико часова, код Виране само неколико минута, што никад не бива у случајевима ни код урођених преступника, ни код криминалоида.

Најзад преступници из страсти никад нису ни мало подли и лукави; код њих нема никад посредника; па и оруђа за преступ они никад не спремају раније, него се обично послуже оним, што им у даном тренутку најближе дође на руку — своје зубе, ноже, по некад какве маказе, какво било парче гвожђа или дрвета, — једном речи они се у том тренутку понашају са свим као суманути.

Тој категорији врло често припадају и политички преступници. Њих доводи до проливања крви већим делом партијски фанатизам. Такве природе вршећи преступе, при чему често жртвују и себе, увек су уверене да чине добро дело, чиме зарађавају и друге. У Персији, после покушаја Бабија, могло се видети, да су људи који никад нису припадали секти бабиста, прибежавали лажним тврђењима за себе, да би само имали могућности да поделе његову судбину и да умру заједно с њим. Не може се одрећи ни то да се преступници из страсти врло често одликују јаким умним способностима. — Такви су главни типови преступника, у колико је, у данашње време, успела да их поучи кривично-антрополошка школа Ломброзова.

ПОСТУПАЊЕ С МЛАДИМ ЗЛОЧИНЦИМА И НАПУШТЕНОМ ДЕЦОМ

(НАСТАВАК)

Можда би од огромне важности било, кад би се граница казнимости од једнаесте на шеснаесту годину помакла, јер би се тада они, који мисле, да је претња казне као и сама казна нешто у погледу младих криваца, без чега се не може, могли уверити, да је ово једна врста самоограничења и што је и дало повода комисији, да се у своме предлогу руководи; можда би

тима противници овога померања границе казнимости на шеснаесту годину оваком једном нашем озбиљном схваћању стања ствари извесну концесију учинили, те према томе, нама приступачнији били и у месту пристрасне критике, они би нашим мислима можда објективну критику посветили.

По томе се комисија свакојак не могла прилагодити, — и она се радује, што је по једногласном одобрењу готово већине давалаца мишљења у погледу поступања с младим злочинцима и чланова берлинске конференције дванаеста година напуштена као граница у погледу казнимости младих, и што се је нарочитим (прописима) предлозима створила гаранција тако, да се на младе деликвенте од од 12—18 год. може применити казна или однеговане што све зависи од избора шта ће за једно такво младо дете бити корисније. Децу од дванаесте до четрнаесте године старости треба отргнути од несразмерне казне, коју би безусловно требало заменити васпитањем. Јер се не само с могућношћу већ и са сигурношћу може тврдити, да, када би се судији оставило, да би исти у оваким случајевима готово увек ово последње наређивао.

На основу свега овога је у првој поставци, која је при крају ове књиге изложена, казано: „Ко у моменту извршења каквог кривичног дела, четрнаесту годину није навршио, не може се због истог кривично гонити.“

2. Односно тумачења § 55 крив. законика за Немачко царство, који говори о граници казнимости у погледу младих, постоји свађа, да ли је истим параграфом неурачунљивост детета означена или је истим само формално изговорено, да деца због крив. дела не могу кажњена да буду; у овоме извештају, ово се питање не би узимало у обзир, када исто не би практичне вредности имало а која се као нужна показује, да се овде спомене. Без икаквог коментара о томе, које је од горе поменути два мишљења правилније, комисија не ће ништа друго да каже, да оно што је мало пре речено, да у будуће деца пре четрнаесте године не треба због крив. дела кажњена да буду. Питање о урачунљивости према томе је са свим отворено пуштено. Наравствена зрелост, коју ми овде као предуслов за казнимост извесног младог лица захтевамо, није готово никаква претпоставка у погледу урачунљивости¹. Дете у овоме међувремену степена старости може толико духовно развијено да буде, да може с кривично правном намером извесно дело да учини; ово питање у поједином случају може судија расправљати, када за то узрок постоји; питање о казнимости и неказнимости детета, не ће се овим додиривати.

¹ Једино због привилеговане старости, придајемо ми наравственој зрелости извесну важност у погледу крив. дела а која се као мерило у погледу кривичне одговорности има сматрати. Код одраслих наравствена је зрелост безусловно нужна. Одрастао који, без да је душевно болестан, услед своје наравствене поварености, своме нагону подлеже и крив. дела учини, не може никада као невин да се пусти. Овим се хоће овде да покаже, на напоре који су управљени специјално на то, да се неваљале разуданости и жеље сузбију, које се као последица потпуне поварености показују које су као резултат онога, код кога су сви осећаји потпуно умртвљени.

Практична важност лежи на са свим једној другој страни¹. Пође ли се од овога основног начела, да неказнимост деце почива на овој од стране наше усвојеној неурасудности, то је онда њихово кривично дело неказно, па према томе наговарање, помагање, учешће у опште, у колико о истом у погледу крив. дела код деце може говора бити, такође некажњиво морало остати. У најбољем случају, наговарач би се овде могао у крајњем случају као учинилац сматрати а коме је дете једино као оруђе послужило па би се, према томе, исти једино и имао казнити. Ово ослобођење од кривичне одговорности помагача, подстрекача и учесника било би веома опасно и несретно.

(Наставиће се)

Д-р Андра Гвозд. Живковић.

ПОЛУДЕЛА

— Ги де Мопасан —

Полудели ме необично привлаче себи. Ови људи живе у земљи пуној тајанствености, пуној најређих снова, у недостижном куту лудила, у коме почиње нова егзистенца свему ономе, што се на земљи видело, свему што се волело и радило. Та егзистенца стоји ван сваких закона, којима би се могао савладати људски разум. За њих не постоји ништа немогуће, нестаје невероватности; чаробност постаје стварност, а неприродност им изгледа са свим обична ствар; по њиховом мишљењу све се дешава и све се може десити. Они ни од чега не зазиру, да би могли уклонити сваку препреку која им је на путу. Једна ђуд њихове воље, која лебди по идузијама, довољна им је да досегну све благо овога света; они уживају све могуће сласти, увек су лени, увек млади и увек омињени. Једино они могу да буду срећни на овоме свету, јер само због њих и постоји стварност.

Веома се радо бавим њиховим заблуделим духом, као што се човек радо бави земљиштем, у чијим највећим дубинама жубори непозната река, о којој се ништа не зна од куда долази и куда иде.

Никаквога циља нема прозирати у те недогледе, јер је то на крају крајева вода онаква иста, као и она што је видимо на беломе дану. Тако исто нема никаквога циља прозирати дух полуделог, јер чак и њихове најређе мисли већином су у основи већ познате, а изгледају особите само за то што их разум не везује.

Па ипак ме полудели веома привлаче и сваки дан им се враћам.

Једнога дана посетих, једну лудницу, њен ме је лекар пратио, па ће ми рећи:

¹ У пракси судској за Немачко царство узима се на супрот већине мишљења немачких професора кр. права, да у § 55 кр. зак. није неурасудност деце изговорена и према томе се узима, да је саучесничко, помагање и јатаковање при делу једног оваког младог лица кажњиво. У колико на даље ова пракса буде остала, у толико се не ће никакав узрок моћи појавити те да би законска наређења проширити требало, према, према мишљењу разних теоретичара, иста би требало изменити. Због тога би требало извесно законско регулисање, као што је случај горе у тексту, предвидети.

„Показ’ћу вам један веома интересан случај“.

Рекавши то отвори једну ћелију, у којој је седела у великој наслоњачи једна још лепа жена, од својих четрдесет година, и пажљиво посматрала своје лице у своме маломе огледалу.

Чим нас је приметила, подигла се и побегла у крај собе, узела са столице један вео, брижљиво покрила њиме лице, па се опет вратила к нама, поздравивши нас поклоном.

„Но?“ упита доктор, „како се осећате од јутрос?“

Она дубоко уздахну.

„О, рђаво, врло рђаво, господине; свакога дана добивам све више бора!“

„Али није!“ продужи доктор са убедљивим изразом лица; „верујте ми, ви се вратите!“

Она се приближи и стаде му шапутати:

„Не, ја знам то тачно. Јутрос сам избројала десет рупица на лицу више, три на левом образу, четири на десном и три на челу. То је ужасно, ужасно! Не смем да допустим да ме више ико од људи види, чак ни мој син, ни он! Изгубљена сам, пропала сам за свагда!“

По том паде она у своју наслоњачу и стаде јецати. Лекар узе једну столицу, седе поред болеснице и поче јој говорити бојажљивим, утешним гласом:

„Добро дакле, покажите ми их! Ја вас уверавам да то није истина. Једном малом операцијом може се све то отклонити.“

Покретом главе одбијала је она то, не говорећи ни једне речи. Он јој хтеде скинути вео са лица, али га она чврсто задржа рукама. Он је опет отпоче опомињати и умиривати.

„Ви врло добро знате да сам увек успео да уклоним те гадне рупице са вашег лица, када сам га лечио; а кад не дате да их видим, како вас могу лечити?“

„Вама ћу показати“, промрља она, али не познајем тога господина, који вас прати.“

„То је такође лекар, који ће вас и боље од мене моћи лечити.“

На то скиде она вео, а од страха, раздражења и стида поцрвене сва до врата. Спусти очи земљи, окреташе лице час десно, час лево и муцаше:

„О, ја патим ужасно, што ме морате такву да гледате! То је страшно, зар не? То је страшно!“

Ја сам је изненађен посматрао, јер она није имала ничега на лицу, ни пегнице, ни тачкице, ни боре ни младежа. Држећи очи спуштене земљи, обратила се мени:

„Када сам неговала свога сина, тада сам навукла на се ову ужасну болест, господине; ја сам њега спасла, али сам себе упропастила. Жртвовала сам лепоту своју сиротом детету своме! Али ја сам учинила своју дужност; савест ми је мирна. Како ја трпим и патим, то зна само Бог!“

Лекар узе из цепа једну сликарску четкицу и рече:

„Допустите ми само, све ћу ја то довести у ред.“

Она окрену свој десни образ, а он поче превлачити четкицом по њему. То је исто

радио и по левом образу, по челу, па онда узвикну:

„Погледајте сада, нема више ништа; ама баш ништа!“

Она узе огледало, гледаше се подуже у њему са великом пажњом, са јаким напором своје воље, не би ли ишта приметила; по том уздахну и рече:

„Не! Не види се ништа више; бескрајно сам вам захвална.“

Лекар се по том диже, поздрави је, па изађосмо из ћелије, на којој закључа врата.

(Свршиће се)

Д. Банић

ИЗ СТРАНОГА СВЕТА

Љубоморна болесница. — Необична љубавна трагедија одиграла се недавно у једном месту крај Милана. Тамошњи окружни лекар д-р Ахило Баруфалди, од својих тридесет година, лечио је био од дужег времена веома образовану, али и врло нервозну, госпођицу од двадесет и шест година, по имену Катанео. Она је, пак, тако досађивала лекару својом љубављу, да је овај напоследку био приморан затражити, да при његовој лекарској посети мора увек бити присутна и породица болесничина...

Али ових дана дознаде болесна девојка, да се доктор намерава женити. Под изговором, да јој је веома позлило, буде лекар одмах позван. Он дође, прегледа болесницу, и док је писао рецепт болесница опали из револвера, који је држала сакривен под јастуком, један метак право у лице. Затим скочи из постеље кроз прозор на улицу вичући: „Убила сам доктора!... Својевољно се предајем суду!“

Неки је сељак, који је туда случајно пролазио, прихвати и предаде карабинерима, који је одведоше у затвор.

Скачући кроз прозор болесница се само мало повредила. Али је зато сиромаш доктор тешко рањен; метак из револвера прошао му је кроз уста и разбио му целу вилицу. △

Шпанија је земља разбојничких романа. — Пет мађарских Цигана, напало је ту скоро близу Валенсије, у Шпанији, на једно путујуће позоришно друштво, које су сачињавали Руси и Аустријанци. Цигани су продрли у арену тих глумаца, отели су у новцу *двадесет хиљада* франака и две младе девојке Паулину Деметер и Љубицу Квицки. Кад је глумачка дружина приспела у Мадрид, пријави целу ствар аустро-угарском и руском посланству. Шпански министар унутрашњих послова, на тражење ова два моћна посланства, издао је свима префектима наредбу, да се разбојници пошто по то пронађу и ухвате. У једној покрајини ухапшено је десет Мађара и осам Мађарица, на које је пала сумња да су извршили ово разбојништво...

Међутим, руски је посланик добио анонимно писмо, у којем се напомиње, да се девојкама не ће никакво зло нанети, већ да оне могу, ако пристану, ступити у зако-

вити брак са имаћим младићима. — Као што се види, браћа Цигани су у исти мах задипили и девојке и мираз. — Међутим, вели се у писму даље, ако девојке не пристану на венчање, вратиће се својим родитељима здраве и читаве, разуме се, — уз добру откупнину.

Шпанске власти ревностно трагају, како би се с том ствари дошло на чисто, пошто притворени Мађари одричу свако суделовање у овоме разбојништву. △

Предрасуде. — Пре кратког времена полиција у Петрограду ухапсила је *Ану Порин*, стару 17 год. за то што није имала пасоша, и осудила је на прогонство у место рођења — град Сарапул. На неколико дана пре него што ће се кренути на пут, чувари затвора опазеше неке ране по њеном врату. Подвргоше је одмах лекарском прегледу, и на велико запрепашћење видеше: да је осуђена девојка стегнута гвозденим обручима преко плећију, груди и паса. Упитана за узрок ових обруча, несретно створење изјавило је: да их је добила од једног пустињака из околине Перма са налогом, да их носи пуних 10 година и тек после тога рока да се врати њему, на што ће их само он моћи скинути. Беше већ протекло 4 год. како је несрећница носила овај терет и сви разлози, који су ишли на то да је убеде о глупости коју овим чини, остали су безуспешни.

Један други случај, који се десио у Јерменској, у селу Бајандуру, још је интересантнији.

Ноћу, између Вел. Петка и Велике Суботе неки *Асмашасов* заклао је, на самоме прагу црквеном, свога јединог сина, старог свега 7 месеци, и тиме га принео Богу на жртву. Позван да објасни овај свој злочин, казао је ово:

— Пре 2 год. био сам веома болестан, и сви лекови, које сам узимао остали су безуспешни. Већ сам у велико очекивао смрт, кад одједном усним један сан. У њему ми се јавио Јован Крститељ и кроз једну огромну варош однео ме у једну лепу долину, где сам видео Господа како седи на златном престолу. Његово лице било је опаљено, очи велике а коса седа.

— Јоване, рече ми Господ, ја ти враћам здравље, али ми за то мораш принети на жртву сина, кога ћеш ускоро добити, и то онда кад буде имао 7 месеци. Обећао сам што ми је тражено, а поред тога још и то да ћу моју имаовину разделити сиромасима. Сутра дан већ сам се осећао боље, а кроз неколико дана са свим сам оздравио и све имање одмах поклонио цркви и сиромасима. Ускоро за овим, жена ми роди сина и Господ ме, тачно после 7 месеци, потсећа на обећање. На Вел. Петак изјутра ишао сам у град и купио нож, а у вече, пре службе, отишао сам у цркву и молио Господа за живот мога седмомесечног синчића, али узалуд. Одговор је био негативан. После овога није ми остало ништа друго, до да испуним своје обећање, што сам и учинио.

Опште мњење мишљења је, да је овог бедника требало пре послати у лудницу но

у затвор, као што је истражни судија са њим учинио.

Цена једне лубање. — Један црнац из Јужне Америке, продао је своју необично велику лубању једном лекару за 500 долара. Цена ова исплаћиваће му се у месечним ратама од по 5 долара. У случају, да купац умре пре продаваца, лубања има припасти лекарском удружењу у Њу-Јорку.

Дечији двобој. — У Брезању, у Галицији, — како јавља „Нова реч“, — догодио се двобој између два ђака другог разреда гимназије, који су се били заљубили у исту девојку. Они су се тукли из малих револвера на одстојању од десет корачаји и пуцали су више пута један на другог. Један је од дечака смртно рањен, други лако повређен. △

Несрећна љубав. — У краљевској палати Квириналу, у Риму, отровала се прошле недеље једна коморкиња. Бедница је одмах пренета у болницу. Мисли се, да је овоме самоубијству узрок несрећна љубав, пошто је ово чељаде иначе било здраво и живело у добрим приликама. △

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Један општински писар пита ово:

„Јован Јовановић, сељак из ове општине, има да плати 59 динара, на име трошкова око извршене секције над умрлим му братом, коју је секцију захтевао Јован, јер је сумњао да му брат није умро од природне смрти, већ да је отрован.

Среска власт наредила је суду, да наплату овога трошка изврши, или пошаље попис имања, или најзад, уверење о немаштини.

На питање општинског суда, како се овај трошак сматра, да ли као кривичан или не, полицијска власт није дала одређени одговор, него је казала да суд поступи по закону.

Општинском суду потребно је да зна: како се ови трошкови сматрају — да ли као кривично или грађанско потраживање, и према томе, могу ли се они наплатити ако је дужник сиротног стања по чл. 2. т. 8. зак. о таксама, или ће се наплата извршити у смислу §. 471. грађ. суд. поступка, или ће се, на послетку, наплата извршити без обзира на поменути законска благодејања?

Како ја, као писар, треба да дам правац овоме послу, а ја сам међутим, и сам у недоумици, ја молим за потребно обавештење.

На ово питање одговарамо:

Како се Јован не јавља у улози кривца, него онога, који је од власти тражио да се кривац нађе, ако би било кривице у опште т. ј. ако би његов брат био заиста отрован, то се на њега не може однети наређење т. 16. става другог §. 471. грађ. суд. поступка, него се наплата трошкова има да регулише по закону о уређењу санитарске струке и чувању народног здравља.

По члану, пак 9. т. 16. овога закона, трошкове око секције плаћа крива страна, у овом

случају Јован, јер је он захтевао секцију, која је, како се види, била непотребна.

Али, како последња реченица ове тачке дозвољава ту могућност, да трошкови ове врсте падну на терет санитарског фонда, ако се не би могли наплатити од дотичног лица, а међу тим не одређује ближе: да ли је та немогућност наплате апсолутна или релативна, то се онда разложно да извести закључак, да се и наплата ових трошкова има да врши онако и у оном смислу, како се врши наплата болничких трошкова према распису господина Министра унутрашњих дела, од 22. октобра 1898 год. Бр. 10205, који је саопштен у 35 и 36 броју „Полицијског Гласника“ од пр. год.

* * *

Ђ. М. рачуновођа општински пита:

„Као рачуновођа и писар општински, провео сам 23 дана на курсу као старешина II позива народне војске, у овој години.

Сиром сам човек и платом издржавам себе, жену и децу.

Благајник општински не да ми плату за 23 дана, колико сам провео на војној дужности, налазећи да ми она за то време не припада.

Ја опет мислим, да имам право на плату за време, јер ја ово време нисам провео ван службе по својој вољи, већ по наређењу државне власти.

Моли се уредништво за потребно објашњење.

На ово питање одговарамо:

По чл. 118. закона о општинама, у свима случајевима одсуства, где улази, наравно, и одсуство ради испуњавања војних дужности, ако не траје више од месец дана, плата се не губи.

У случајевима, пак, болести, она се не губи за три месеца.

Према томе, благајник грешити што не издаје плату рачуновођи у случају који је изнесен, јер у оваквим случајевима, где је испуњавана дужност према држави, не би требало узимати лебац једном сиромашу чак ни тада, кад ово питање не би било јасно регулисано законима.

* * *

Сава Савић, из Ранића, продао је једну своју њиву Николи Илићу, ондашњем, још пре 15 година, и купац од тада ужива ову земљу без икаква прекида и узнемиравања.

О овој продаји постоји просто писмено, потврђено влашћу, а није издата формална тапија, те тако власт није ни извршила пренос ове њиве по пореским књигама на купца Никола, нити је, пак, он то сам учинио, те тако Сава и данас плаћа порез на ову њиву.

Обавештен сада о овој грешци, Сава је тражио од Николе да му врати свв порез, који је он до сада плаћао за њега, али Никола не ће да чује за то, и једва се склонио да му врати за последњих пет година а за раније године је, вели, право накнаде застарело у смислу чл. 126. закону о порезу.

Моли се уредништво за потребно обавештење.

На ово питање одговарамо:

Закон о непосредном порезу, а имено чл. 126., регулише одношај између државе и појединаца, а не између ових последњих.

Према томе, застарелост, предвиђена поменутиим чланом, важи само кад је у питању право државе према њеноме пореском дужнику, а не и онда, кад се поведе спор између двоце грађана о накнади, о чему говоре одредбе грађанскога закона.

* * *

Х. А. Ђ. званичник једнога среза пита:

«Овде у канцеларији б... наплаћује се за сваки испис слугу по 3.50 дин. таксе, и тек онда се испис или отпуст оверава.

Међутим, свуда, где год сам до сада са службом био, било при срезу или начелству, ова са такса није наплаћивала, већ је отпуст слугу овераван без икакве таксе.

Молим уредништво за објашњење, која је од ових двеју радња правилна?»

— На овакво исто питање дато је обавештење у бр. 30 и 31 „Полицијског Гласника“ од прошле године, па зато сада нећемо давати никакво обавештење, него упућујемо молиоца, да тамо нађе потребан одговор.

* * *

Писар општине штрбачке пита:

«Имају ли свештеници права на наплату какве таксе, приликом заклетве општинских одборника, јер наш господин попа увек тражи да му се за овај рад плати?»

— И на ово је питање одговорено у пр. год. у бр. 44. „Полицијског Гласника“, и упућујемо молиоца да тамо нађе потребно обавештење.

Ова питања за ствари, које су једном објашњене, казују нам, да многи писари и званичници не памте шта је све било у листу, а кад им се укаже потреба да се о нечему обавести, они не ће да се прво увере, да ли је о тој ствари било већ речи, него пишу нова питања, што је свакако за прекор.

* * *

Један општински писар пита ово:

Збор правних гласача општине м... чке, уверен да досадашњи одборници, изабрани по старом Уставу у прошлој години, раде на штету општине и општинске самоуправе, а узимајући у обзир још и то, да су у овај положај дошли незаконито натурени од стране власти, донео је одлуку на основу чл. 33. т. 6. закона о општинама, и одбору изјавио своје неповерење у оваквом решењу:

«да досадашњи општински одбор, почев од 1. октобра ове године, нема права да решава ни о каквим општинским стварима све дотле, докле се коначно не реши питање о избору нових одборника, које се сада налазе пред Државним Саветом, који ће тада, као народни изабраници, привести крају све ствари, које би се дотле задржале».

Моли се уредништво за обавештење:

да ли ово решење одговара Уставу и законима, и да ли, по томе, суд треба да га изврши, пошто је донесено од већине правних гласача у општини; и,

да ли треба препис истога доставити државној власти, или га само задржати у општинској архиви?»

На ово питање одговарамо:

Закон о општинама од 21. марта 1902 г., који је врћан у живот садашњим Уставом, није

оставио народу и то право, да он сам непосредно оцењује исправност својих општинских представника, па да их, по своме нахођењу са тих положаја и уклања.

Тако баш у тачци 4. чл. 34. овога закона, изречно се напомиње, да се збор никад не може сазвати по жељи грађана за смену кметова и одборника.

То је правило, даље, проведено кроз цео закон, а специјално, пак, изражено у чл. 147 и 148 где је право уклањања кметова и одбора пренесено на државу.

Према овоме, предња одлука зборска незаконита је у својој основи, а незаконита је и по томе, што по чл. 78. закона општинског, одбор мора увек да ради, кад год га председник позове у седницу, или кад он сам о томе донесе одлуку за предмете, о којима је он сам надлежан.

Ову одлуку треба у смислу чл. 83. послати државној власти, која ће је, несумњиво, задржати од извршења као незакониту, а и сам општински суд не мора је као такву извршити.

* * *

Један општински писар пита:

«Правилима о општинским поштама, установљене су општинске поште за пренос свију писмоносних и телеграфских пошиљака, па наравно и званичних писама.

Од дана њене установе, престала је потреба, да свака општина шаље непосредно среској власти и Пореском Одељењу своје служитеље са експедиционом књигама, већ они све своје ствари предају месној општинској пошти, а она преко поште онога места, где је среска власт или одељење, предаје овима.

Тако је, установу општинске поште, у први мах, сматрало и овдашње Пореско одељење, али му се ово дана прохтело да учини измену, па је наредило, да му се пошта не шаље преко општинске и државне поште, него да општински служитељ или поштоноша општински долази непосредно њему и предаје му предмете и прима за општину.

Као разлог за ово, одељење је изнео штетњу, која се на овакав начин постиже, јер ни оно ни општински судови, не ће трошити коверте за паковање, нити хартију ни обланде.

Не додирујући питање: да ли одељење има права да издаје оваква наређења, ја само напомињем, да би ово донело — управо вратило старе незгоде, јер би општина морала држати нарочитога служитеља, који би носио пошту само одељењу, пошто то не би могао чинити поштоноша, као што одељење тражи, јер је његово време поласка и доласка тачно одређено, а он се њега не би могао држати, кад би морао чекати код одељења по неколико сати, било што ништа није још израђено и потписано, било што је експедитор заузет другим послом и т. слично.

На ова питања ми одговарамо:

— Већ самим тим, што се приступило установи општинске поште, хтело се раскинути са дотадашњим незгодама, које су се јављале и за појединце и за државне установе.

Враћати сада то старо стање, то значи обновити и све оне незгоде, које је оно доносило, а то би било једна велика погрешка, све кад би се да промена и могла учинити по вољи одељења.

Међутим, како оно није надлежно да мења једну установу, а нема законских разлога да тражи, да општине плаћају нарочите служитеље само за њега, то пошту треба и даље отправљати као и до сада, старајући се, наравно, да у томе послу буде и највеће тачности и највеће савесности.

У осталом, и сам разлог, што га одељење истиче за измену у преносу службене поште, скоро је безначајан, јер и држава и срезови, знају за ове издатке и предвиђају их својим буџетима.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ПОТЕРЕ

Непознати крађивац, 29. октобра о. год. увукао се у ходник стана г. Х. С. Давичо, генерал. конзула у пензији, и из капута који је у ходнику био обешен, украо буџелар у коме је било: две новчанице од по 100 марака, две новчанице од по 20 круна и једна од 10 круна и једна слика његове сестре, па по извршеној крађи побегао. Позивају се све полициске власти, да крађивца живо потраже и нађеног спроведу Управи града Београда, с позивом на Бр. 32579.

Ђока Митић, из Аустрије, који је служио код Радована Живковића, из Рушна, побегао је од истога 29. пр. м-ца око 7 часова пре подне, и том приликом покрао му и однео разне ствари. Ђока има 18 год., стага средњег, очију црних разроки, косе црне, обрва црних, лица црног. Моле се све полициске власти, да Ђоку живо потраже и нађеног спроведу начелству среза врчарског, с позивом на Бр. 14795. УБр. 32706.

Спира Стојиљковић, из Старе Србије, који је решењем начел. окр. смедеревског, стављен под кривичну истрагу и у притвор за крађу новаца Јовану Димитријевићу, баштовану из Смедерева, побегао је 30 пр. м-ца из притвора. Спира има 15 год., дугих је образа, плав; од одела има гуњ и чакшире од сунка. Моле се све полициске власти, да Спиру живо потраже, и нађеног спроведу начел. окр. у Смедереву, с позивом на Бр. 9971. УБр. 32882.

Никола Грујић и Милан Војновић, радници ова, извршили су крађу алата својим гаџама Димитријевићу и Алексићу фабрикантима куфера из Београда, и том приликом однели: један нож за рад, једне маказе мале и једне веће, 3 чекића, једне кљеште, — све у вредности 31 дин. Никола има 32 год., смеђ, без браде, малих бркова; Милан има 20 год., прномањаст, црно одело и црни зимски капут. Моле се све полициске власти, да Николу и Милана живо потраже, и нађене спроведу Управи града Београда с позивом на Бр. 32977.

Јевтимије Живковић, из Маркешана, стар 25 год. осуђиван два пута на робију за опасне крађе и **Станислав Дишић**, из Бачине, стар 22 год. осуђиван на робију због опасне крађе, — решењем крушевачког, првостепеног суда од 12 Јула т. г. стављени су под поротни суд и у притвор, што су поћу између 17. и 18. Јула т. г. на опасан начин извршили крађу одела Сими Ј. Игњатовићу, Урошу Вошковићу и Стојану Игњатовићу, дунђерима из Власине, који су радили код Живојина Вукојевића из Бивоља.

24. августа т. г. оба оптужена побегли су из притвора судског кад су у јутру са осталим

притвореницима пуштени у авију, ради вршења нужде, и до данас се нису могли пронаћи нити се сами јавили власти, а ако је суд поступио у свему по § 310, 311, 312 и 313 крив. суд. поступка.

Пошто је признањем дела крађе од стране оптуженог Јевтимија — § 225 крив. поступка и тиме што су крађене ствари нађене код њега — т. 8. §. 121 крив. суд. пост. утврђено, да је оптужени Јевтимије учинилац овог дела опасне крађе из § 223 крив. зак. т. 2 а терењем и оптуж. Станислава — т. 4 § 123 крив. суд. поступ. и тиме што је и раније осуђиван за опасне крађе т. 6 § 121 крив. суд. поступка утврђено је да је и оптужени Станислав саучесник у извршењу овога дела — то крушевачки првостепен суд на основу § 314 крив. суд. поступка овим позива оптуженог Јевтимија и Станислава, да у року за три месеца од данас престану крушевачком првостепеном суду, да се пресуди кривица њихова, не учине ли то, суд ће и без њиховог присуства пресуду изрећи.

Од стране крушевачког првостепеног суда 20. октобра 1903 г. № 20448. Крушевац.

Вилиман Васић, коцкар из Вел. Дренове, решењем иследне власти среза левачког, од 16 овог месеца Бр. 11399, стављен је под кривичну истрагу и у притвор, за извршену опасну крађу Стојану Перићу трговцу из Рековца.

Пошто се Вилиман није могао до данас пронаћи, те да се стави у притвор, начелство окр. моравског, моли све полицијске и општинеке власти, а млађима препоручује, да у своме кругу живо потраже Вилимана и нађеног под јаком стражом њему спроведу, с позивом на акт под Бр. 14089.

Вилиману је 22 год, високог је раста, плав, сувољав, има обичај често да се опија.

Ради лакшег проналаaska износимо слику Вилиманову.

Маринко Тодоровић, Најдан Тодоровић и Тодор Станојевић, из Стрижила, имају да се узму на одговор због кријумчарења дувана, но

исти су отишли од својих кућа незнано где. Моле се све полицијске власти, да их живо потраже и нађене спроводеначелнику среза крагујевачког, с позивом на Бр. 4887. УБр. 32564.

ТРАЖИ СЕ

Према депеши начелника среза левачког. Бр. 12042, препоручује се свима полицијским

Љубомир

и општинским властима, да у своме кругу потраже **Љубомира Јаковљевића**, званог „Гољу“

Драгутин

и **Драгутина Петровића**, „Топцију“ кесароше и нађене њему упутити.

Износимо им и слике ради лакшег проналаaska.

ПРОГЛАШЕН ЗА ХАЈДУКА

Објавом начелства окр. крајинског, од 10. октобра ове год. Бр. 7038, отштампаној последњи пут 17 истог месеца у бр. 237 Срп. Новина, позван је на основу чл. 2. закона о утамањивању и хватању хајдука одметник, **Лука**

Новаковић, тежак из Плавне, да се у року од 15 дана, пријави и преда властима. Према извешћу начел. ср. поречког, од 2 о. м-ца Бр. 6997, Лука се до остављеног рока није предао ни једној полицијској власти, с тога начел. округа крајинског, на основу чл. 3. закона о хватању хајдука, решењем својим од 2, о. м-ца Бр. 8766., огласило је Луку за хајдука, с тим да је слободно свакоме од данас убити га. Лука има 23 год., омален је, добро развијен, лица округлог, очију плавих, косе смеђе, у десном уву има мишћушу у виду дугмета, нема једног предњег зуба, на глави има белегу од повреде.

КРИМИНАЛНЕ БЕЛЕШКЕ И ДОГАЂАЈИ У ЗЕМЉИ

12. октобра. Велика, удова Милосава Лукића, из Власотинаца, нађена је у својој кући обешена.

14. октобра, пред вече. Јован Л. Јоновић, из Малог Извора, среза бољевачког, убио је секиром Петра Станковића, онд. код Тимока атара општине мало-изворске. Кривац је у рукама власти. Истрага је поведена, а дело признаје.

14. октобра. Нека баба Стојана из Лазаревца, среза прокупачког, прелазећи испод села Доњих Точина у срезу косаничком, реку Топлицу ту је се и удавила; њен леш собом је однела њена породица. Потребан извиђај предузет је.

16. октобра. Игњат Кузмановић, из Курјаче, округа пожаревачког, убијен је пред својом кућом. Убиство су из освете извршили Вучко Животиновић, и његов син Богдан онд. Убице су стављене под истрагу и у притвор, а по свршеном ислеђењу спровешће се суду.

16. октобра, пре подне. Вучко Петровић, из Горњ. Црнатова, среза добричког, брао је сучке у шуми овог села. Ту га је гађао из пушке Сава Цветковић, онд. и јамачно сачмама нанео му је шест лаких рана. Они су били у завади. За Савом се трага.

16. октобра на обали Дрине нађен је леш Кате жене Ђорђа Вукосављевића, финанс. стражара. Пала је сумња на Ђорђа, да ју је он бацрио у Дрину, Истрага је одмах поведена.

18. октобра око 2¹/₂ сата по подне, на државном путу Краљево — Рашка, а на 200 метара у близини кафане лонашничке, погинуо је Добривоје Тодоровић — Сувочесмаковић, из Богудовца среза жичког. Убиство је извршио Филип Бањанац, онд. нехатно на овај начин: Добривоје и Филип, враћајући се из цркве куда су носили славске колаче ради прекаде, пуцали су из малог пиштоља — самокреса. На путу државном, а у близини својих кућа хтео је Филип да још једном испали, но исти није хтео испалити; држећи у једној руди пиштољ, Филип је хтео да промени капислу и метне нову. Покојни Добривоје држећи и сам левом руком за цев од пиштоља, коју је окренуо себи, ка трбуху, он је десном руком, са бритвицом, копкао око каписле и око шалитре и сумпора из каписле, која је била у сиску, те пиштољ опали и погоди га у трбух, па сва ватра и сукија уђу у трбушну дупљу, пробије црево и разбије крвне судове од чега је наступила и смрт. Филип је признао дело, кривична истрага предузета је, а ислеђењем утврђено је да не може бити случај намерног убиства.